

MAYA BANKS

a
REJTŐZKÖDŐ

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2018

Cindy Hwangnak végtelen türelméért, és amiért mellettem volt, miközben sok-sok munkával csiszoltam ezt a könyvet.

Kim Whalennek, aki mindig támogat, és folyton azt mondogatja, hogy ne idegeskedjem. Én persze attól még idegeskedem, de te nagyon megkönnyítetted a helyzetemet. Köszönöm.

Az olvasóimnak: Annmarie-nek, Valerie-nek, Fatinnak és Lillie-nek. Ti vagytok a legjobbak, csajok. Meg sem érdemeltek benneteket.

És végül, T. J.-nek, aki mellettem áll jóban és rosszban, sikeren és kudarcban, és mindig akkor biztat és támogat, amikor a legnagyobb szükségem van rá. Nélküled ezt tényleg nem tudtam volna végigcsinálni. Te vagy az életem és a karrierem legfontosabb része. Örökké szeretni foglak.

ELSŐ FEJEZET

NAGYON sok ember volt, aki bármilyen munkát elvégzett volna Marcus Lattimernek. A férfi hatalmas vagyont halmozott fel, és számtalan kapcsolatot épített ki élete során, amelyek jó része meglehetősen kétes eredetű volt. Lattimer közvetlen beosztottjai teljes mértékben hűségesek voltak hozzá – ez volt a minimum, amit elvárt tőlük – ő maga azonban senkiben sem bízott meg igazán.

Bizonyos munkák... bizonyos munkák személyes elégedettséget követeltek. Ez a mostani a becsületről szólt. Egyesek szerint Marcus számára ismeretlen volt ez a fogalom. A szó szoros értelmében talán igazuk is volt. Egyfajta erős hűség mégis kötötte őt. A saját becsülete nagyon is számított neki.

Allen Cross egy öntelt, haszonleső seggfej volt. A világ sokkal jobb hely lesz e nélkül a rohadék nélkül, és Marcus eltökélte, hogy ezt a feladatot még aznap végrehajtja.

Rácsavarta a hangtompítót a pisztoly csövére, majd a fegyvert az öltönytadrágja derekába csúsztatta. Összegombolta Armani zakóját, kiszállt a kocsiból, azután megkérte a sofőrt, hogy várjon. Kimért léptekkel a Cross Enterprises felhőkarcolója felé sétált. Körülötte utcai lámpák égtek a szürkületben, az elhaladó autók fényszórója pedig bevilágított a síkatorokba.

Az utcák jószerivel kihaltak voltak, az épületből nem járkáltak ki-be a dolgozók, mint egy munkanapon. Marcus megállt nem messze a bejáratnál, és ránézett az órájára. A hétvégi biztonsági őr, aki a főbejáratnál teljesített szolgálatot, családos ember volt, és mint az ilyenek általában, kisebbfajta kölcsönrel rendelkezett, vagyis egyik hónapról a másikra élt.

A mai este után már nem lesznek többé anyagi gondjai, mint a hozzá hasonlóknak. Marcus erről gondoskodott. Az őr éppen most tart majd szünetet, elhagyja az őrhelyét, és eközben a megfigyelőkamerák is hirtelen elromlanak.

Pénzért sok mindent lehet venni. Hűséget. Hűtlenséget. Azt, hogy valaki szemet hunyjon. Egy pillanatra ne figyeljen. Marcusnak mindössze tizenöt percre volt szüksége ahhoz, hogy megszabadítsa a világot Allen Crosstól.

Cross a szokások embere volt. Minden szombaton hét óra után bement az irodájába, és este kilencig maradt. Ekkor eljött érte az autó, hogy ugyanabba az étterembe vigye tíz sarokkal arrébb. Szeretett órákig egyedül foglalkozni a papírmunkával, de talán még ennél is jobban szerette, hogy kénye-kedve szerint, büntetlenül gyalázhatott meg védtelen nőket.

Marcus dühösen összeharapta az állkapcsát. A kiszámíthatóság néha halálos. Ezt most Cross is meg fogja tapasztalni.

Felment a lifttel a huszonegyedik emeletre, és kilépett az olcsó, olasz márványpadló-utánzatra. A cipője halkán kopogott, miközben átsétált az üres fogadóhelyiségen.

Cross irodájának félig nyitva állt az ajtaja, alul halvány fénycsík látszott. Marcus kijebbn tárta, mire az ajtó hangtalanul kinyílt. Cross az íróasztala mögött ült, a székén

hátradőlve, egyik kezében egy pohár bort tartott, a másikban pedig egy köteg papírt, azokat olvasgatta.

Marcus türelmesen megvárta, hogy a zsákmánya észrevegye, és rádöbbenjen, hogy vadásznak rá.

A következő pillanatban Cross letette a poharat, és előredőlt. Hirtelen megállt a mozdulat közben, felkapta a fejét, a tekintete Marcusra tapadt. A szeme tágra nyílt a rémülettől, azután úrrá lett az ijedtségén, és a szája gúnyos vigyorra húzódott.

– Ki maga, és mi a francot keres az irodámban?

Marcus megindult előre, az arcán szándékosan közömbös kifejezés ült, miközben kigombolta a zakóját. Cross felállt, a keze az asztalon lévő belső telefon felé indult.

– Tűnjön innen, vagy hívom a biztonsági őröt!

Marcus elmosolyodott.

– Szerintem nem találná a helyén.

Cross arcán nyugtalanság suhant át, amikor látta, hogy Marcus továbbra is mosolyog. Marcus a kezébe fogta a pisztolyát, élvezte, hogy a markolat a tenyerébe csúszik. Kibiztosította, majd a csövet Cross mellkasára irányította.

– Ülve vagy állva akarsz meghalni?

Cross elsápadt, és megingott, fél kézzel a fényes mahagóniasztalra támaszkodott.

– Mit akar? – kérdezte rekedt hangon. – Pénzt? Van pénzem. Csak mondja meg, mennyi kell! Bármit... bármit megadok.

Marcus gúnyosan elvigyorodott.

– A cipőmet sem tudnád kifizetni.

Megmozdította az ujját a ravaszon, és látta a rémült felismerést Cross szemében. A férfi tudta, hogy meg fog halni.

Miután a golyó a mellkasába fúródott, oldalra dőlt. A lövés hangja visszhangzott a tágas irodában. Ezután

a földre zuhant, a karját kétségbeesetten széttárta. Vér áztatta fehér selyemingét, a folt egyre nagyobb lett rajta, ahogy levegőért kapkodott.

Marcus, bármennyire is szeretne volna végignézni, ahogy az élet lassan elszáll a gazemberből, nem tehetné, be kellett fejeznie a dolgot. Felemelte a fegyvert, és Cross szeme közé célzott. Az áldozat tekintetében látta a véglegességet, a bele-törődést, hogy itt ér véget az élete. Meghúzta a ravaszt, azután elégedetten elfordult, mert igazságot szolgáltatott.

A TAXI nagyot fékezett az épület előtt, amelyben Sarah Daniels hat hónapon keresztül dolgozott. Egy éve nem járt itt. Már a pusztá gondolattól is a rosszullét kerülgette, hogy be kell tennie a lábát a Cross Enterprisesba.

A sofőr kezébe nyomott egy húszdolláros, és oda sem figyelt, amikor az vissza akart adni belőle. Sután kinyitotta az ajtót, gyorsan kiszállt a kocsiból, és teljes erejéből a toronyház felé iramodott.

Az előcsarnok üres volt. Még a biztonsági őrt sem látta a helyén. Vajon elkésett? Mit mondott volna egyáltalán a férfinak? Hogy a bátyja azért jött, hogy megölje Allen Crosst?

A lifthez rohant, rácsapott a hívógombra, és imádkozott, hogy a földszinten legyen. Miután kinyílt az ajtaja, megkönnyebbülten fellélegzett, és gyorsan belépett.

A huszonegyedik emelet gombjára nyomta a hüvelykujját, majd többször egymás után az ajtózáró gombra is.

Igyekezz. Igyekezz. Igyekezz.

Nem szabad elkésnie. Nem engedheti, hogy Marcus végigvigye, amit eltervezett.

Ostobaság! Micsoda ostobaság!

Tudhatta volna. Látta a dühöt Marcus szemében. Túlságosan hallgató volt. Túl összeszedett, miközben higgadtan elmagyarázta neki, hogy elviszi őt innen. Sarah nem ellenkezett. Hagyta, hogy a bátyja mindent eltervezzen. Az összes döntést meghozza. Még azt sem tudta, hová mennék, csak azt, hogy Marcus magánrepülőgépét feltöltötték üzemanyaggal, és kizárólag őket várta.

Végül kinyílt a lift ajtaja, ő pedig a fogadóhelyiségbe szaladt, és Allen irodája felé vette az irányt. Látta, hogy az ajtó tárva-nyitva áll, megpillantotta Marcus profilját, és nézte, ahogy a testvére visszadugja a pisztolyt a nadrágja derekába.

Aztán a tekintetét rémulten lejjebb eresztette, és ekkor észrevette, hogy Allen Cross a földön hever, s makulátlanul fehér ingét vér áztatja.

Sarah a szája elé kapta a kezét, és sietve hátrálni kezdett.

Ó, istenem! Ó, istenem! Ó, istenem!

Elkészt. Nem ért ide idejében. Allen meghalt. Marcus megölte.

Ó, istenem!

Hányinger lett úrrá rajta. Majdnem megbotlott a saját lábában, miközben sietve hátrált. El kell mennie innen. A rendőrség hamarosan itt lesz. *Ugye?* Az ember nem sétálhat be csak úgy az utcáról egy irodaépületbe, hogy le-puffantson valakit.

Megfordult, a lift felé futott, és azért imádkozott, hogy még mindig ott legyen. Tudta, hogy hétvégenként legalább két lift nem üzemel, de még így is maradt két működőképes felvonó ebben az épületrészben.

A hüvelykujjával megnyomta a lefelé mutató gombot, visszatartotta a lélegzetét, és közben felkészült arra is, hogy

ha kell, a lépcsőn szalad le. A lift ajtaja kinyílt, ő pedig szinte beesett, olyan gyorsan szállt be. Rácsapott a földszint gombjára, azután megfordult, amikor az ajtó záródni kezdett. Egyenesen Marcus fagyos tekintetébe nézett, alig egy méterre előtte.

– Sarah...

Azonban ekkor becsukódott az ajtó. A lift megindult lefelé, Sarah gyomra pedig még jobban felkavarodott.

Egyszerűen nem tudta feldolgozni, amit látott. Marcus megölte Allen Crosst. Mégsem érzett semmiféle megbánást. Csak félelmet. Féltette Marcust. Hogy gondolhatta, hogy megúszhat egy ilyen vakmerő dolgot?

A lift megállt, ő pedig megtaszította az ajtót, hogy gyorsabban kinyíljon. Kirontott az előcsarnokba, és nagy sietésében majdnem elesett. Amikor éppen visszanyerte volna az egyensúlyát, egy kéz ragadta meg a karját, és egyenesbe rántotta.

– Mi a fenét keresel te itt?

Sarah-nak elakadt a lélegzete, és amikor felpillantott, az ördög szemébe nézett.

Stanley Cross, Allen testvére olyan erősen szorította a karját, hogy felkiáltott fájdalomában. A férfi szeme villámokat szórt a haragtól, mindenekelőtt azonban egyértelműen jelezte, hogy miféle ember is ő. Sarah persze nagyon jól tudta.

Sírás fojtogatta a torkát, miközben azt a férfit nézte, aki az elmúlt egy évben mindig jelen volt a rémálmaiban. Az óta az este óta nem látta, amikor Allen irodájában a két testvér örökre megváltoztatta az életét.

Jobban gyűlölte őket, mint ahogy valaha is képzelte volna, hogy képes gyűlölni.

Úgy tűnt, mintha a rémület végeérhetetlen időre megbénította volna. A torka elszorult, a gyomra fájdalmasan görcsbe rándult, és alig bírta visszafogni magát, hogy ne hányja le Stanley Cross cipőjét.

– Kérdeztem valamit – csattant fel a férfi. – Mi a francot keresel itt?

Ó, istenem, ha megtalálja Allen holttestét, azt fogja hinni, hogy ő ölte meg. Vagy ami még rosszabb, meglátja Marcust, és akkor a bátyja börtönbe kerül. Stanley bizonyíthatja, hogy ők mindketten a tetthelyen voltak. Még ha Sarah-t magát nem is vádolják a büntett elkövetésével, kényszeríthetik, hogy Marcus ellen tanúskodjon.

Ekkor valami elpattant benne. A harag olyan hirtelen öntötte el, mint egy gátat átszakító folyó. Felrántotta a térdét, a férfi ágyékába rúgott, majd ökölbe szorította a kezét, és teljes erejéből behúzott neki egyet. Stanley felordított fájdalmában, azután kétrét görnyedt.

Ekkor Sarah ököllel állon vágta, a férfi pedig elterült.

Miközben Cross megpróbált feltápáskodni, Sarah a kijárat felé iramodott. Kिरontott az éjszakába, és az utcára szaladt. Megpillantott egy szolgálaton kívüli taxit, amely éppen akkor fordult be a sarkon. Kirohant elé az úttestre, és felemelt karral megállította. Az autó alig néhány centire fékezett le a térde előtt. A sofőr a lehúzott ablakon kidugva rázta az öklét, és közben trágár szavakat kiabált.

Sarah nem törődött a haragjával, feltépte a hátsó ajtót, azután bemászott az ülésre, és becsukta maga után.

– Induljon!

A taxis dühös arccal nézett a visszapillantó tükörbe, de erősen a gázra lépett, és miközben a forgalomban lavírozott, motyogott valamit az őrült nőkről.

– Hölgyem, nem vagyok szolgálatban.

– Busásan megfizetem. Csak vezessen!

A sofőr elkeseredetten felsóhajtott.

– Hová megyünk?

Sarah egy pillanatra behunyta a szemét, és próbálta viszsanyerni a lélekjelenlétét. Hová menjen?

Gondolkozz! Édes istenem! Mit csinál az ember egy ilyen helyzetben?

Lenézett a vállára akasztott kézitáskára. Volt benne némi készpénz, az útlevele, a hitelkártyája és a jogosítványa. A lakásába nem mehet vissza. Ez az egy biztos.

Stanley mostanra már biztosan megtalálta a testvére holttestét. Valószínűleg a rendőrséget is kihívta.

Gondolkozz, Sarah, gondolkozz!

– A repülőtérré! – nyögte ki végül.

Ekkor megszólalt a mobilja, mire összerezett az ijedségtől. A táskájában kotorászott, kivette, majd megfordította, hogy megnézze az LCD kijelzőt. Marcus hívta.

Könny szökött a szemébe. A testvére. Az egyetlen ember a világon, aki szereti. Már csak ő maradt neki, és most már őlt is érte.

Szétnyitotta a telefont, és a füléhez tette.

– Sarah! – dörrent Marcus hangja a telefonba, mielőtt még köszönhetett volna neki.

– Marcus! – nyögte Sarah elhaló, rekedt hangon.

– Sarah, drágám, hol vagy?

– Nem számít. Én nem... mi nem... muszáj elmen-nem. El kell mennem.

Összevissza beszélt, de nem érdekelte.

– Sarah, hagyd abba! Hallgass meg!

– Nem! – vágott a szavába Sarah, ezúttal határozottabb hangon. – Mennem kell. Hát nem érted? Tudni fogják. Tudni fogják, hogy láttalak. Kamerák vannak az épület-

ben. Nem kell mást tenniük, csak visszanézni a felvételeket, és tudni fogják, hogy mindketten ott voltunk. Neked is el kell menned onnan, Marcus! Siess! Én is elmegyek.

– Sarah, az ég szerelmére, hallgass már meg!

Ezután összecsukta a telefont, és ki is kapcsolta, hogy a bátyja ne tudja visszahívni. Az ülés támlájához döntötte a fejét, és behunyta a szemét.

Fogalma sem volt, hogy hová megy, vagy mihez kezd, miután odaért, csak azt tudta, hogy itt nem maradhat. És soha többé nem jöhet vissza.

– Nagyon sajnálom, Marcus. Nekem kellett volna megölnöm – suttogta maga elé.

GARRETT Kelly felriadt álmából, az izmai megfeszültek, a homlokán izzadság gyöngyözött. Szaporán vette a levegőt. Egy pillanatig csak feküdt, álmos tekintete az ablakról a mögötte lévő sötétségre siklott.

A fülében robbanások visszhangzottak. A puskaropogás hangjára összerándult, az orrát vér és égett emberi hús szaga támadta meg. Az orrlyukai kitágultak, a levegő szinte kiszakadt a tüdejéből.

Istenem.

Megrázta a fejét, és megdörzsölte a szemét, hogy kiűzze belőle az álmot. A válla hevesen tiltakozott a mozdulat ellen. Garrett bosszúsan állapította meg, hogy ez a fájdalom még mindig gyötri. Megfordult, és felült az ágyban, a lábát letette a földre. Egy ideig így ücsörgött ott, a fejét lehorgasztotta, és úgy lihegett, mint valami puhány az alap kiképzésen, aki hányni készül a három kilométeres futás után.

Feldühítette, amikor rátörtek a régi emlékek. Már olyan hosszú ideje nem zavarták meg az álmát. Valami okból, amióta felfogta a golyót a sógornője helyett, nehezen tudott aludni. A tudata sebezhetőbbnek bizonyult olyan dolgokkal szemben, amelyeket kizárt magából.

Oldalra pillantott, az órára. Már nem alszik vissza, különben is egy óra múlva úgyis mindenki felkel. Talán fut egyet, hogy kiszellőztesse a fejét, és a vér újra elinduljon a testében. Sőhajtvá bement a fürdőszobába, és hidegre állította a vizet, hogy lemossa magáról a pókhálókat meg a vérszag emlékét. Miután megtörülközött és felöltözött, halkán végigsétált a folyosón, és kilépett a bejárati ajtón.

Még mindig sötét volt, amikor elindult a tóval párhuzamosan futó, kanyargós úton. Ezen a reggelen messzebbre ment, rátett egy lapáttal a szokásos távolságra. A fejében még mindig visszhangzottak a robbanások és a csapattársai kiáltásai. Behunyta a szemét, fokozta az iramot, amíg végül a tüdeje már sípolt, az oldala pedig szúrt.

Vége van. Már egy emberöltővel azelőtt véget ért. Túl kellene végre tennie magát rajta. De hiszen *túl* is volt már rajta. Ez a sok pihenés a puhányoknak való. Csak azt érte el vele, hogy ellustult. *Basszus.* Vissza akart térni a munkába. Kapni egy küldetést. Valami hasznosat csinálni az irdatlan mennyiségű szabadidejével.

Mire visszaért a házhoz, már nagyon lihegett. Az ég levendulaszínben pompázott, és egy gyémánt nagyságú csillag tündökölt makacsul a tó fölött, a hajnal fényeitől körülvéve. Garrett megállt a stégen, és kinézett a vízre. A tó felszíne sima volt, egyetlen hullám sem törte meg a víztükrot. Beszívta a tiszta, friss levegőt.

Hagyta, hogy az otthon és a tó békéje körülölelje, s elnyomja a múlt zaját.

MÁSODIK FEJEZET

GARRETT homlokára izzadság ült ki, amikor befejezte az utolsó húzódkodást. A rúd fölött tartotta az állát, amíg végül az izmai megfeszültek, és a válla égni kezdett. Az ajka egy vonallá préselődött, az orrlyukai kitágultak. Amikor már a karja is remegni kezdett, leengedte magát a földre, és a tenyerét a vállán lévő sebre szorította.

Bosszantotta, hogy még mindig enyhe fájdalmat érez, de lefeküdt a földre, és fekvőtámaszokat csinált. Mindent kizárt a tudatától, csak a teljes felépülésre koncentrált... amely már így is túl sokáig húzódott.

Az előző reggeli futás és az egész napos fizioterápia után aznap éjszaka sokkal jobban aludt, mint az előtte valón. Sajnos még mindig nem tudott megszabadulni az álmoktól. Olyan álmoktól, amelyek már rég nem kísértettek, most mégis úgy tűnt, elszántan próbálnak visszaférközni a tudatába.

– Szia, haver!

Garrett kinyújtotta a karját, megtartotta magát ebben a helyzetben, és hátrafordult. Donovan állt az alagsori helyiség bejáratában.

– Mi a francért szakítod félbe az edzésemet?

– Resnick hamarosan meglátogat minket. Néhány perc múlva itt lesz.

Garrett felsóhajtott, és talpra ugrott. Felállt, felvette a törülközőt, amelyet korábban a kanapéra dobott, és megtörölte izzadt arcát.

– Mi a fenét akar?

– Nem mondta. De tudod, hogy nem jönne ide, ha nem akarna valamit.

– Manapság miért nem használja senki a nyomorult telefont?

Donovan kuncogott egyet.

– Az irányító központban leszek. És csak szólok, hogy Sophie nagyon pörög a konyhában.

Garrett felnyögött. Nagyon terhes sógornője az elmúlt hét óta elkéseredetten igyekezett fészket rakni. Már tetőtől talpig kitakarította a házat, a következő projektje pedig az volt, hogy annyi ennivalót főz, amennyi a világ végéig kitart.

Amióta feleségül ment Samhez, mindenkit kényszerített rá, hogy családként együtt étkezzenek. Most már ők voltak a családja – ahogy folyton emlékeztette őket erre –, ezért egy családként esznek, ami azt jelentette, hogy kivétel nélkül mindenkinek a megadott időben le kellett ülnie az asztalhoz. Az egyetlen mentség arra, ha valaki kihagyott egy étkezést, csakis az lehetett, ha az illető kórházba került.

Garrett és a fivérei engedelmeskedtek neki, mert Sophie-nak sohasem volt családja. Először túl sok volt neki a hatalmas Kelly família, és távolságot tartott tőlük, később azonban megbarátkozott velük, és úgy megszokta őket, mint hal a vizet.

Garrett felment az földszintre az alagsorból, és közben megmozgatta a vállát, hogy tesztelje a sebet. Hónapokkal azelőtt kijött a kórházból, de még mindig nem gyógyult meg teljesen. Edzés közben továbbra is fáj, ha viszont egy

napot is kihagyott, s mozgás nélkül maradt, azonnal lemevedett.

Akkor is a karját forgatta, amikor belépett a nappaliba. Sophie felnézett a tűzhely mellől, és a homlokát ráncolta.

– Még mindig fáj a vállad?

Meg sem várta a válaszát, sietve megindult – már amennyire az ő állapotában sietni tudott –, és megállt Garrett előtt. Kidudorodó hasa majdnem a férfi csípőjéhez ért. Úgy nézett ki, mintha legalább tizenhárom hónapos terhes lenne – nem mintha Garrett ezt megjegyezte volna neki.

– Jól vagyok, Sophie – felelte illedelmesen.

– Már megint edzettél. Muszáj ennyire hajtanod magad?

Garrett a szemét forgatta, azután megcsókolta a sógor-nője arcát.

– Jól vagyok. Sohasem fog teljesen meggyógyulni, ha nem erősítem meg.

Sophie kék szeme elfelhősödött, és egy pillanatra másfelé nézett. Garrett felsóhajtott. Sophie volt az, aki elől felfogta a golyót, és az egyetlen, aki sohasem akarta elfelejteni ezt a tényt. Garrett meghúzta a haját, csak hogy bosszantsa, és amikor a nő ránézett, összeráncolta a szemöldökét.

A szomorúság azonban csupán két másodpercig tartott. Sophie válla remegni kezdett, az ajka pedig széles mosolyra húzódott.

– Jól van, jól van – mondta, és felemelte a két kezét, miközben hátrált. – Elég a büntudatból meg a tyúkanyós-kodásból.

– Bizony, azokat tartogasd a kölyöknek!

Sophie visszament a konyhába, Garrett pedig követte, és közben a levegőbe szimatolt.

– Mit főzöl? Jó illata van.

– Úgy vélem, a kérdés inkább az, hogy mit *nem* főzök. – Az asztalra mutatott, amely telis-tele volt pakolva ennivalóval. Úgy nézett ki, mintha egy örült séf leölt volna egy tehenet, meg betakarított volna egy egész kertet. – Lasagnét csináltam, hogy lefagyasszuk, csirkelevest gombóccal, különféle rakott egytálételeket meg egy kis gumbót. Éhes vagy?

Garrett megdörzsölte a hasát.

– Tudnék enni.

Sophie rápillantott az órájára.

– Az ebéd egy óra múlva az asztalon lesz.

– Most komolyan várnom kell egy órát? – kérdezte Garrett rémülten.

A nő felvonta a szemöldökét.

– Ha megengedem, hogy most egyél, akkor Donovan és Sam is enni akar majd, és nem lesz senki, aki rendes időben ebédeljen.

– Te egy nagyon kegyetlen nő vagy – panaszkodott Garrett. – Nem is tudom, hogy képes Sam elviselni téged.

Sophie tekintete arról árulkodott, hogy nem hatotta meg a nyafogás.

– Ha már Sam szóba került... Hol van?

Sophie a fazék fölé hajolt, és beleszagolt.

– Átment az irodába Donovannel. Telefonálniuk kell néhányat. Sam azt mondta, hogy a kivitelezők még ma elkezdik a munkát a birtokon, a helikopter-felszállóhelyen.

Garrett megrázta a fejét, hogy a nő még mindig makacsul „irodának” nevezte azt a helyet.

– Átmegyek az irányító központba. Mi lesz ebédre? Választhatok én, mivel megsérültem?

– Ó, most meg sajnáltatod magad? – ugratta a sógor-nője. – Oké, lehet róla szó. Mit szeretnél?

Garrett elvigyorodott.

– A csirkelevest gombóccal. Az pont jó vigasz lesz egy ilyen sérültnek, mint én.

Megfordult, hogy elmenjen, de még elcsent egy falatot a csirkéből, amit Sophie korábban lecsontozott, majd sűrű szitkok és fenyegetések között távozott.

Kuncogva átsétált a kocsifeljárón a ház szomszédságában álló épülethez. Az az építmény rideg kinézetű volt, éles ellentétben azzal az otthonos rönkházzal, amelyben a testvéreivel élt a Kentucky-tó partján. Szögletes volt, és tiszteletet parancsoló, sűrke vasbeton falakkal, ablakok nélkül, és – Donovan technikai szakértelmének köszönhetően – olyan biztonsági rendszer védte, amelyet még a CIA sem tudott volna feltörni. Ami vicces volt, tekintve, hogy a CIA bármelyik pillanatban megérkezhetett.

Beütötte a kódot, és miután oldalra siklott az ajtó, belépett. Donovan élete szerelme, azaz Hoss, a számítógép előtt ült, Sam pedig mögötte állt, és a képernyőn olvasott valamit.

Hiányozni fog neki ez a hely, miután elkészül az új Kelly Group International-, azaz KGI-komplexum, amit a testvéreivel együtt tervezett. Mindannyian szerették szívatni Samet, hogy üldözési mániája van, igazság szerint azonban Garrett nagyon is jó ötletnek tartotta az új birtokot. Biztonságban akarta tudni a családját. Különösen azok után, ami pár hónappal azelőtt történt, amikor az édesanyjukat elrabolták.

Ha azzal, hogy átköltöztetik a KGI-t egy megbízható, ultramodern építménybe, a Kelly család nagyobb biztonságban lesz, akkor Garrett hajlandó volt minél hamarabb megtenni ezt a lépést. A gond csak az volt, hogy egy ilyen

nagyszabású vállalkozás megvalósítása időbe telik. Hónapok múlva lesz csak minden kész.

– Szóval mit akar Resnick? – kérdezte, miközben oda-sétált a testvéreihez.

Sam megfordult.

– Nem tudom. Csak felhívott, és közölte, hogy húsz perc múlva itt lesz. Idegesnek hallottam a hangját.

– Miért, mikor nem az? Mindig tiszta ideg az a karót nyelt fickó.

Donovan megfordult a széken, Samre pillantott, azután mindkettejükből kiobbant a nevetés.

– Mi az? – kérdezte Garrett komoran.

Sam megrázta a fejét.

– Bagoly mondja verébnek...

Garrett felemelte a középső ujját, azután elfordult, és levetette magát a kanapéra. Bármit is akart Resnick, nem sok jóra számított. Legutóbb akkor látta személyesen a fickót, amikor az a felfordulás történt Sophie-val. Resnick azóta nem hallatott magáról – ami Garrettnek nagyon is megfelelt. Annak a férfinak a neve ugyanis egyet jelentett a bajjal.

Sam követte a példáját, és ő is leült a kanapéra, csak a másik végére.

– Anya bulit rendez Rustynak, és egyértelműen a tudomásunkra hozta, hogy az egész családnak részt kell vennie rajta.

Garrett felsóhajtott.

– Mit ünneplünk? Azt, hogy egy hónapig sikerült nem belekeverednie semmi zűrbe?

Donovan felhorkant, azután folytatta a gépelést a billentyűzeten.

– Azt ünneplik, hogy elkezdte az utolsó évét a gimiben. El kell ismerni, hogy nagyon kikupálódott az a kis csitri, amióta Anya kezelésbe vette, és ráparancsolt, hogy járjon iskolába.

Garrett felmordult. Oké, lehet, hogy az a lány, akit az anyjuk befogadott – egy újabb kóbor csavargót, amiről Marlene Kelly olyan híres volt –, egészen sokat változott az előnyére, pedig kezdetben minősíthetetlen volt a viselkedése, és fertelmesen nagy a szája. Garrett azonban nem akarta megünnepelni a csitrit azért, ami a lánynak alapból a kötelessége volt: vagyis hogy tanuljon meg felelősséget vállalni a tetteiért, és viselkedjen úgy, mint egy felnőtt.

– Jesszusom, legközelebb majd kocsit vesznek neki – dünnyögte.

– Már megvették – felelte Donovan.

Erre Sam szemöldöke is a magasba ugrott.

– Tényleg? Mikor?

– Nemrég beszéltem Anyával, és azt mondta, hogy Apa elment kocsikat nézni. Ezen a bulin fogják átadni neki. Meglepetés lesz – válaszolta Donovan.

Sam behunyta a szemét, Garrett a fejét rázta.

– Már csak ez hiányzott! Egy örült kamasz saját autót. Nagyon remélem, hogy agyonbiztosították azt a járgányt. Ha összetöri, Anyát és Apát beperelik, aztán egy hónap múlva az utcán találják magukat.

– Te mindig meglátod a dolgok jó oldalát – jegyezte meg Sam szárazon.

Ezután elhallgattak. Garrett hátrahajtotta fejét, és besukta a szemét. Teljesen kimerült a kétnapi kemény edzés és a rossz alvás miatt.

– Jól alszol? – kérdezte Sam.

Erre ismét kinyitotta a szemét, oldalra fordította a fejét, és látta, hogy a fivére aggodalmas tekintettel nézi.

– Persze. Minden oké.

– Sophie szerint sokszor fent vagy.

Garrettnek összeszaladt a szemöldöke. *Ezért nem szerencsés, ha az ember egy kommunában lakik.*

– Ha nem sikálná ki a fürdőszobát tizennégyszer egy éjszaka, nem tudná, hogy nem alszom.

Sam kuncogott, azután elkomolyodott.

– Valami zavar, haver?

Garrett türelmetlenül beletúrt a hajába, ami már igazán megérett a nyírásra. Jelenleg úgy nézett ki, mint valami szörfös csavargó.

– Jól vagyok, oké?

Semmi kedve nem volt szóba hozni a múltat. Már az is elég rossz volt, hogy hat évvel azelőtt, miután rosszul végződött egy küldetése, a testvéreinek kellett összekaparniuk őt, és ápolniuk, hogy meggyógyuljon. Nem akarta, hogy megint bébicsószát játsszanak mellette, csak mert időnként rossz álmok gyötrik.

– Sophie azt mondta, hogy a kivitelezők már ma elkezdi a munkát a helikopter-felszállóhelyen.

Sam bólintott.

– Terveztem, hogy átmegegyek, miután találkoztunk Resnickkel. Körülnézek, hogy haladnak a többivel. Megkértem Sophie-t, hogy tanulmányozza át a ház terveit. Nem tudja eldönteni, hány hálószobára lesz szükségünk, mert bármennyire is szeretne több gyereket, esküszik, hogy ez a kölyök egyke lesz.

Garrett halkán kuncogott egyet.

– Ethan és Rachel már eldöntötték, milyen házat szeretnének.

– Igen. És mi a helyzet veled?

Garrettnek szöveget ütött a fejébe a dolog. *Egy ház?* Nem is igen gondolkozott még rajta. Olyan régóta lakott már együtt a testvéreivel, hogy eszébe sem jutott, saját otthona is lehetne. De nem is rossz ötlet. Igen, ideje lenne fontolóra vennie.

Már nem maradt ideje válaszolni, mert megszólalt a belső telefon.

Donovan felállt a számítógép mellől.

– Úgy tűnik, megérkezett Resnick.

– A viláért se kelj fel! – jegyezte meg Sam, amikor Garrett nem mozdult a kanapéról. – Semmi gond, majd én beengedem.

Garrett csak vigyorgott.

– Kösz. Olyan kényelmesen ülök.

Sam lesújtó pillantást vetett rá, majd kiment, hogy beengedje a látogatójukat.

Néhány pillanat múlva megjelent Resnickkel. A jövőnyek jellegzetes módon az egyik keze a hajában volt, a másikkal pedig a szája sarkában lógó cigarettát piszkálta. Gyors, apró léptekkel haladt, és közben a tekintetét ide-oda jártatta. Tényleg ideges volt.

Garrett őt nézve felhúzta a szemöldökét.

– Örülök, hogy látlak, Adam. Minek köszönhetjük ezt a váratlan meglepetést?

Resnick átható pillantást vetett Garrettre, majd kivette a szájából a cigit, s a hüvelyk- és mutatóujja között tartotta.

– Lattimer végre elcseszte.

Garrett egy pillanatig csak némán meredt a CIA-sra, az agya teljesen üres volt. Puskaropogás visszhangzott a fejében, az orrában a vér émelyítő szagát érezte. Visszautazott az időben hat évet. Egy olyan helyre, ahol a csapatát

éppen az az ember árulta el, akinek a megmentésére oda-
küldték őket.

Próbálta megőrizni a hidegvérét, de harag tombolt az ereiben. Nem akarta, hogy a többiek észrevegyék, milyen hatást gyakorol rá Marcus Lattimer nevének pusztá emlé-
tése is.

– A lényeket! – vágott közbe Sam. – Miért vagy itt, és mi közünk nekünk ahhoz, hogy Lattimer mit cseszett el?

Resnick egy pillanatra sem fordította el a tekintetét Garrettről. Tudta. Garrett pedig bosszús volt, hogy a férfi tisztában van vele, milyen gombot kell megnyomnia rajta, és hogyan használja ki a gyengeségét.

– Ennél jobb lehetőségünk nem lesz, hogy elkapjuk Lattimert. Rád van szükségem a munkához – mondta egyenesen Garrettnak.

Donovan felállt a helyéről, és a kanapéhoz sétált, ahol Garrett ült.

– Ő jelenleg nem vállal megbízást. Keress valaki mást!

Garrett felemelte a kezét. Donovan csak jót akart, ezért nem haragudhatott rá. Sam már így is nyugtalan volt, és láthatóan hamarosan még feszültebb lesz.

– Beszélj! – vakkantotta kurtán Garrett. – A rövidített változatot, ha lehet.

– Marcus Lattimer esetében nincs rövidített változat – felelte Resnick. – Nem kell beszámolnom arról a sok szar-
ságról, amiben benne van, vagy amit a múltban elkövetett.

– Nem, pontosan tudod, hogy az szükségtelen volna. Ez egy személtáda áruló és gazember, aki nem érdemli meg, hogy éljen.

– Ez nekem is személyes ügyem – tette hozzá Resnick lágyabb hangon. – De én nem vagyok alkalmas a feladatra. Te viszont igen.

Garrettet ekkor már nagyon is érdekelte a dolog. Készsége sem volt afelől, hogy Lattimer az évek során jó néhány embert magára haragított, és legalább annyit el is árult. Nem lepte meg, hogy a CIA-nak is minden vágya az volt, hogy elkapja. Garrett számára azonban semmi más nem számított, csak a halott társai arca, akiket akkor vesztett el, amikor a csapata Lattimert akarta megmenteni.

– Miért vagyok én alkalmas a munkára? Azt még nem mondtad el, mit cseszett el Lattimer.

Resnick visszadugta a cigit a szájába, és többször is beletúrt a hajába, amitől végül úgy nézett ki, mint aki belenyúlt a kettőhúsba.

– Két héttel ezelőtt Marcus besétált egy bostoni irodaházba. Tizenöt perccel később kijött, Allen Crosst pedig holtan találták az irodájában. A metró kamerái rögzítették, hogy Lattimer belép az épületbe, tizenöt perccel később pedig ugyanott távozik. A belső kamerák felvétele nincs meg, mert a rendszer véletlenül éppen akkor romlott el, amikor Lattimer megérkezett. Ami pedig még nagyobb véletlen, hogy az akkor szolgálatot teljesítő biztonsági őrző eltűnt. És vele együtt az egész családja is.

– Aha. Tényleg véletlen – dörmögte Garrett.

– Hatalmas hiba ez egy ilyen embertől, mint Lattimer – jegyezte meg Sam. – Vajon mi volt olyan különleges Allen Crossban, hogy Lattimer saját kezűleg végezte el a munkát?

– Azt nem tudom – ismerte be Resnick. – Még mindig próbáljuk megfejteni a dolgot.

– És hogy jövök én a képbe? – kérdezte Garrett.

Resnick egy ideig a cigarettájával babrált, és Garrett már legszívesebben rászólt volna, hogy gyújtsa meg az átkozottat, és szívja el, ha akarja. Nem mintha nem füstölt volna mindig úgy, mint egy gyárkémény.

– Mindjárt arra is rátérek. Sarah Daniels, aki korábban munkakapcsolatban állt Allen Cross-szal, nem sokkal Lattimer érkezése után szintén bement az irodaházba. Még-hozzá elég zaklatott állapotban. Utána alig pár perc eltel-tével úgy rohant ki onnan, mintha maga a sátán üldözné. És hogy fokozzuk a dolgokat, a kamerák felvették, hogy Stanley Cross is belép a toronyházba nem sokkal az előtt, hogy Sarah kirohant onnan. Ő volt az, aki bejelentette a gyilkosságot, miután megtalálta a testvére holttestét. Azt vi-szont tagadja, hogy Sarah-t vagy Lattimert látta volna.

Garrett hitetlenkedő hangot hallatott. Sam bólintott.

– Igen, gondolom, Lattimer azóta megtalálta, és Cross most be van tojva, azért nem mer mondani semmit.

– Szerinted a nő látta, hogy Lattimer megöli Crosst? – kérdezte Donovan.

Resnick beszívta a levegőt, és a cigaretta mellett kifújta.

– Szerintem nemcsak hogy látta, de előre tudta, hogy meg fog történni.

– Húha, itt elvesztettem a fonalat – szólt közbe Gar-rett. – Ez azért elég meredek következtetés.

Resnick felemelte a kezét.

– Sarah Danielst még nem sikerült beillesztenünk a képbe. Nem csupán ismerte az áldozatot, de úgy hisszük, kapcsolatban is áll Lattimerrel.

– Miféle kapcsolatban? – kérdezte Sam. – Azt állítod, hogy Sarah Crossnak dolgozott, és Lattimerrel járt, aki le-lőtte a nő főnökét?

Resnick megrázta a fejét.

– Nem. Ő Lattimer féltestvére.

Garrett előredőlt a kanapén.

– Lattimernek nincs családja. A pokolba, hiszen ő maga ölte meg az apját, azután átvette az öreg üzletét. Az anyja

még akkor meghalt, amikor ő gyerek volt, testvére pedig nincs. Én már csak tudom. Évekig próbáltam valami módot találni arra, hogy elkapjam a nyomorultat. Még Donovan sem talált semmit, pedig nem sok olyan létezik a világon, amit ő ne találna meg.

– Volt egy beépített emberünk Lattimer szervezetében – magyarázta Resnick. – Már ilyen közel jártunk ahhoz, hogy lekapcsoljuk a nyomorultat, amikor gyanút fogott, és az emberemnek nyoma vészett. Ezért a fejét akarom. Mindennél jobban. Az ügynököm adott némi információt Sarah-ról, mielőtt eltűnt. És még valami... Lattimer törődik a nővel. Elszántan védelmezi. Mindent elkövetett, hogy titokban maradjon a vele való kapcsolata, mert nem akarja belekeverní a saját szarságaiba. Elképesztő, nem? Mérges voltam volna rá, hogy a rohadéknak nincsen se szíve, se lelke. Ezért ráálltunk Sarah-ra, figyeltük. Már azon voltam, hogy lehallgatót teszek a telefonjába, amikor ez a dolog történt Cross-szal. Egy városban voltunk a gazemberrel, de kicsúszott a kezünk közül.

Garrett szórakozottan megdörzsölte a vállát, miközben próbálta felfogni Resnick szavait. *Lattimernek van egy gyenge pontja. A gyengeséget pedig ki lehet használni.*

– Benne vagyok.

– Várj egy pillanatot, Garrett! – szólalt meg Sam. – Még azt sem tudod, mi lesz a feladatod.

– Nem számít. Bármí is az, vállalom.

Donovan a fejét rázta.

– Még nem állsz készen arra, hogy visszatérj a munkába, haver. Most nem valami laza szórakozásról van szó, arról nem is beszélve, hogy túlságosan személyesen érint ez az ügy.

Resnick megköszörilte a torkát.

– Ami azt illeti, tökéletes lesz neki. Éppen ezért jöttem. Igen, tudom, mennyire gyűlölöd a gazembert, és az is igaz, hogy nem akadályozna meg semmi abban, hogy ezt kihasználva a saját hasznomra fordítsam a dolgot. De a sérülésed tökéletes fedősztorit biztosít.

– Térj a lényegre! – csattant fel Garrett.

– Sarah eltűnt, miután kirohant az irodaházból, ahol Crosst megölték. Eltartott egy ideig, mire előkerítettük. Az igazi nevét használta, amikor Miami-ba repült, onnan azonban egy kicsit nehezebbé váltak a dolgok. Sokat kellett kutatnunk, de végül találtunk egy pilótát, aki Isle de Bijoux szigetére vitte. Sarah átutalással fizetett, és álnevet használt. Bizonyára Marcus adja neki a pénzt. Jelenleg egy nyaralóban húzza meg magát, a tengerpart egy félreeső részén.

Donovan összefonta a karját a mellkasán, és leült a kanapé karfájára, Garrett mellé.

– Már most mondom, hogy nem tetszik ez nekem.

– Miért nem küldöd oda az egyik emberedet? – kérdezte Sam.

– Isle de Bijoux kis hely, nem sok turista fordul meg ott. Olyanra van szükségem, aki be tud olvadni a helyiek közé. Akinek van oka arra, hogy ott legyen. Ráadásul Garrettnek van motivációja. Gyűlölö Lattimert. Szeretnék lehetőséget adni neki, hogy elkapja – tette hozzá Resnick színtelen hangon.

– Beolvadni? Szerinted ő be tud olvadni? – kérdezte Donovan mosolyogva.

– Garrett tökéletes – felelte Resnick. – Már most is poszékul fest. Ráférne egy borotválkozás és egy hajnyírás. Sérülésből épül fel. A tied lenne egy másik nyaraló nem messze Sarah-étól. Pecázgatnál, fürödnél, pihennél. Olyan lenne, mint valami nyaralás, és közben csak annyit kell

tenned, hogy szemmel tartod Sarah Danielst, amíg Lattimer fel nem bukkan.

Garrett felállt, azután járkálni kezdett a kanapé előtt. Fájt a válla, de ha belehal, sem fogja megdörzsölni. Sam és Donovan azonnal nekiesnének, hogy lassítson, ő azonban a legkevésbé sem akart lassítani. Rohadtul elege volt már abból, hogy úgy bánnak vele, mint egy nyomorékkal. Be volt sózva, hogy újra belevethesse magát a dolgok közepébe. Hogy dolgozzon végre. Még akkor is, ha az csak egy bébicsőszi állás. Nem ez tetszett meg neki. A tengerpart, a napsütés vagy a homok nem érdekelte. Annál inkább a lehetőség, hogy elkaphatja Lattimert. Az sem zavarta, ha ezért a világ végére kell is elutaznia.

Megállt a járkálás közben, és Resnickre emelte a tekintetét.

– Annyira biztos vagy benne, hogy megjelenik?

– Igen. El fog jönni. Sarah túl fontos neki. Az a nő az egyetlen ezen a világon, aki érdekli. Ha nem jön el, akkor majd ráveszi a nőt, hogy látogassa meg. Így vagy úgy, de ha a nyomában maradsz, elkaphatjuk.

– Akkor ennyi? Elmegyek erre a szigetre, és szemmel tartom a nőt? Megvárom, hogy Lattimer felbukkanjon, aztán keresztre feszítem...

Resnick kifújta a levegőt.

– A pokolba, nem izgat, hogy lefekszel-e a csajjal, vagy papot játszol neki. Csak azt akarom, hogy elég közel legyen hozzá, hogy azt is tudd, mikor megy pisilni. Tudni akarom, hogy Lattimer kapcsolatba lép-e vele, vagy a nő üzen-e neki. És még valami, Garrett. Nem szeretném, ha elveszítenéd közben a fejed. Cselekedj okosan! Ne hőködj! Ha Lattimer felbukkan, ne csinálj semmi ostobaságot! Élve van rá szükségünk.

Sam összevonta a szemöldökét.

– Honnan hív erősítést, ha félresiklanak a dolgok? Nem tetszik nekem ez a dolog, hogy egyetlen embert küldünk egy munkára, bármilyen egyszerűnek hangzik is.

– Rendelkezésére bocsátom a forrásaim teljes tárházát – felelte Resnick. – Amire csak szüksége van.

Garrett először Samre pillantott, aki nem tűnt túl vídámnak, azután Donovanre, aki láthatóan aggódott. Ezután visszanezett Resnickre.

– Van aktád Sarah-ról? Fénykép? Életkor? Szokások?

A férfi szeme megvillant, majd ismét megfogta a cigarettáját.

– Természetesen. – Benyúlt a zakójába, és elővett egy mappát. Garrett kezébe nyomta, aki elvette tőle, és kinyitotta. Az első oldalhoz egy fénykép is volt csatolva.

Sarah gyönyörű volt. Nem klasszikusan elegáns, mint Rachel, vagy aranyos és kedves külsejű, mint Sophie, inkább visszafogottan szép, ami nem ötlük az ember szemébe azonnal, de lassan beférkőzik a tudatába, és ott marad.

Hosszú, gesztenyebarna haja volt, zöld szeme, az orra körül halvány szeplők sorakoztak. A képen nem mosolygott, de Garrett le merte volna fogadni, hogy ha elmosolyodik, az egész arca felderül tőle.

Átlapozta az összes információt, megkereste, hogy mi volt a munkája. *Adminisztrációs asszisztens. Allen Cross igazgatói titkárnőjeként dolgozott nyolc hónappal azelőtt.* A munka azonban csak hat hónapig tartott. Azóta nem vállalt új állást. Garrett erre felvonta a szemöldökét. *Talán a bátyja fizeti a számláit.*

Bostonban élt, de Alabamában született és nevelkedett. Hivatalosan nem voltak testvérei. Sem szülei. A feljegyzések szerint állami gondozásban töltötte a gyerekkora legna-

gyobb részét. Garrett a homlokát ráncolta. *Ha ő Lattimer féltestvére, akkor mi a francért nevelkedett állami gondozásban, hiszen gazdag családba született?*

Volt egy lakása Boston egyik nem túl előkelő kerületében. Egyedül élt. Voltak ismerősei, de közeli barátai a jelek szerint nem. Úgy tűnt, hogy miután kilépett a munkahe-lyéről a Cross Enterprisesnél, már nem tartotta a kapcsolatot azokkal, akikkel korábban együtt lógott.

Garrett az arcvonásait tanulmányozta a fényképen. *Szóval magányos farkas. Valószínűleg már hozzászokott ehhez az életformához.* Egy másik életben Garrett elképzelte, hogy ő maga is remeteként él, és ha túlbuzgó családja megen-gedte volna, mostanra már igazi barlanglakó lett volna be-lőle.

Megdörzsölte a nyakát, azután visszanézett Resnickre.

– Nem hallgatsz el semmi mást előlem, ugye? Ennyi? Sarah Daniels nyomában maradok, és elkapom Lattimert, ha eljön az ideje?

– Dióhéjban, igen. Gondolj rá úgy, mint fizetett sza-badságra... amihez még egy szép nő is jár!

Garrett kifújta a levegőt.

– Oké. Mikor induljak a szigetre?

Resnick bánatos szemmel nézett rá.

– Mondjuk, tegnap?